

vet tilstillet en række folketingsmænd en samling af aldeles udmærket materiale om to forskellige sager.

Jamen det er jo den slags lobbyisme, vi appellerer til! Når vi kalder til udvalgs møder og inviterer, så er det da lobbyister, vi inviterer. Vi inviterer dem, for at de skal komme med alt det, de ved om sagen, så vi kan vide det, inden vi tager stilling. Altså, der er ikke spor fare i den dér lobbyisme. Vi er ikke til salg nogen af os. Inviter os ud at spise, så er vi ulykkelige, fordi vi er nødt til at sige nej. Man kan ikke holde ud både at skulle spise og skulle snakke. Det er jo ikke til at bære. Alt det dér, som man kører frem med, er urimeligt.

Men all right, jeg nævnte tidligere på dagen, at jeg godt lige vil tage et opgør med hensyn til et par begreber, som bruges for meget og bruges alt for uklart. Det ene begreb er overførselsindkomst. Jeg kan ikke af officielle dokumenter finde ud af nøjagtig, hvad det egentlig er, man taler om. Det ene sted regner man noget med, som man i anden forbindelse ikke regner med. Men i hvert fald må jeg sige, at en stor del af det, man regner med, bl.a. er dagpengemodtagere.

Jamen man kan da ikke sige, at en dagpengemodtager lever på overførselsindkomst. Det gør han da ikke. Jeg kender en særdeles udmærket dagpengemodtager, nemlig min svigersøn, som er en meget, meget dygtig maler, og som arbejder langt den meste del af året. En stor del af dem, der står meldt som arbejdsløse, arbejder mere end halvdelen af året. De lever da ikke af overførselsindkomst. De når at betale meget, meget mere kontingent og skat, end de nogen sinde får i understøttelse. Men ikke desto mindre regner man dem med som sådan nogle mennesker, og det er jo helt forkert.

Hvis man også vil regne pensioner med, så har jeg, siden jeg fik borgmesterspension i 1974, været på overførselsindkomst. Jeg lever da ikke på overførselsindkomst, og jeg har betalt fem gange så meget i skat, som jeg har fået i pension fra den kommune, der giver mig borgmesterspensionen, sådan som andre også får. Jeg siger det for en sikkerheds skyld, så man ikke tror, det er noget, jeg specielt nyder fordel af. Ja, man skal gardere sig.

Altså det dér med, at folk lever på overførselsindkomst – hvad er det for et udtryk! Landet er ikke elendigstillet, fordi der kommer flere på overførselsindkomst. Det er forkert. I stedet for mener jeg at have fundet det udtryk, som senest er blevet brugt, og det er, at der er nogle, der er blevet marginaliserede.

Det skal man nok forklare – mere end bare at sige det – men det er altså dem, der har været uden nogen form for beskæftigelse i mere end tre år. Det er rigtigt, at det må være et vældigt problem, for det er folk, der får meget, meget svært ved at komme i gang igen. De er groet helt fast i det. Det er dér, problemet ligger.

Jeg siger ikke, at det ikke ligger før for den arbejdsløse. For samfundet er det ikke et problem med nogle arbejdsløse, men det er det for manden selv og for hans familie. At de bliver marginaliserede og glider helt ud, det er et problem for samfundet, og derfor synes jeg, at man i fremtidige debatter skal holde sig til de tal, der vedrører folk, der er skubbet helt ud, for det er det, der virkelig er et samfundsmæssigt problem.

Det var den ene ting.

Den anden ting er strukturarbejdsløsheden. Det er mig umuligt at få en nøjagtig beskrivelse af, hvad det er. Man nævner mange forskellige ting, men så vidt jeg kan se, er det, man bygger på, de erfaringer, man gjorde i 1986. Da opdagede man, at når arbejdsløsheden kom ned på et vist niveau, så steg lønnen. Som om det alene har været grunden, at arbejdsløsheden lå dér! Og så siger man, at den kan altså ikke komme længere ned end dér, for så stiger lønnen, og så får vi mere arbejdsløshed igen. Man kan ikke efter min bedste overbevisning og efter den smule økonomi, jeg har lært, slutte sådan.

Jeg kan se mange grunde til strukturarbejdsløshed. Hvis der bor en mand med tre børn i Korsør og der er mangel på arbejdskraft i Skagen, kan jeg godt forstå, at strukturen medfører, at den mand ikke kan rejse til Skagen med kone og tre børn og så komme i arbejde deroppe. Den struktur må jeg godkende, men jeg påtager mig ikke at gøre noget ved den. Centrum-Demokraterne har jo for længst bekendtgjort, at vi ikke lover noget som helst, men vi holder det til punkt og prikke. Og vi skal lade være med at love noget på det punkt, for vi kan ikke gøre meget ved dét, der hedder strukturarbejdsløshed, og det har ikke noget at gøre med høje lønninger og lave lønninger og alt det dér.

Når jeg siger det nu, er det, fordi det er en af de ting, der giver befolkningen mistillid. Det er netop det, som min gode ven, som jeg har spist frokost med – og vi er begge to blevet meget klogere af, at vi har spist frokost sammen – sagde: Det er jo det, at det ene øjeblik får man stukket ét tal ud af én, og så får man stukket et andet tal ud af en anden.